

Editorial

Tak jsme se dočkali!

Třímáte, milí čtenáři, ve svých rukách další číslo školního časopisu. Co tu na vás čeká? Návštěva koncertu v Rudolfinu, výprava do Celetné na představení Romeo a Julie, ohlédnutí za úspěšnou potravinovou sbírkou... A to zdaleka není všechno!

Co je bohatství? Měli bychom oslavovat obezitu? Jak se ubránit manipulaci? Ve třech publicistických textech se naši studenti zamýšlejí nad závažnými tématy dnešní doby. A dostane se i na uměleckou tvorbu – čeká na vás několik básní a opět také jedno dílo z ranku umění výtvarného.

Konečně, už v únoru slavíme Valentýna a to znamená jediné: budou se psát valentýnky! Tak naostřete brky, študáci, a naslouchejte hlasu svých srdcí! ☺

Jiří Linhart

NA SKOK VE ŠKOLNÍM PARLAMENTU

Šťastný nový rok! Rádi bychom vás seznámili s akcemi, které plánujeme ve druhém pololetí letošního školního roku, a je jich opravdu hodně. Hned v únoru připravujeme Valentýna, kdy jako vždycky můžete posílat anonymní dopisy a přání. Také v únoru se bude konat Pokémon day, takže pokud jste fanoušky pokémonů, tak se můžete zúčastnit soutěže, která bude tento den ve škole probíhat. Jako vloni nás čeká Bezbatůžkový den. Rovněž se plánuje sbírka hraček pro chudé děti. Zopakujeme i další úspěšnou akci, která proběhla v loňském školním roce, a tou je Gender day, který se bude konat v dubnu. V květnu nás čekají hned dvě velké akce. 2. května se uskuteční Harry Potter den. A následující týden 6. května se opět bude konat Star Wars day. Na oba slavné dny určitě přijďte v tematickém kostýmu! Ke konci školního roku se také budete moct zapojit do akce Pěšky do školy.

Michael Moberly, 4.A8

Sběrný box na použité baterie

Na začátku listopadu se naše škola zapojila do projektu Recyklohraní, který mimo jiné poskytuje školám koše na použité baterie. Poté, co se tento koš naplní, svezou se baterie k ekologické recyklaci.

Tento koš můžete využívat i vy. Najdete ho na chodbě v přízemí před kabinetem češtiny E028. Budeme rádi, když se s námi zapojíte do pomoci přírodě a budete správně třídit použité baterie.

Klára Hladěnová, 4.A8

Potravinová sbírka

V pátek 15. 12. 2023 jsme na našem gymnáziu již podruhé uspořádali potravinovou sbírku pro potřebné ve spolupráci s Arcidiecézní charitou Praha. První sbírka, která proběhla letos v lednu, měla velký ohlas, tudíž jsme předpokládali velký zájem i v předvánočním čase. Studenti se sbírky zúčastnili ve velkém.

Již tradičně měly největší zastoupení těstoviny, tentokrát i ve velkých, několikakilových pytlích, dále konzervy, rýže, další trvanlivé potraviny a drogerie. Děkuji všem rodičům i žákům, kteří do sbírky přispěli, parlamentu vyššího a čtyřletého gymnázia za organizaci sbírky a chlapcům ze sexty za pomoc se stěhováním lavic a při předání sbírky zástupcům charity!

David Koryta

Romeo a Julie v Celetné

(Divadlo v Celetné)

www.divadlovceletne.cz/program/romeo-a-julie.cz

Pokud si myslíte, že příběh Romea a Julie už pro nás není zajímavý a aktuální, jděte se podívat do Divadla v Celetné na představení téhož jména. Já jsem tam byla a rozhodně nelituji. V představení vystupuje pouze osm postav, ale přesto se o Kapuletech a Montecích dozvíme všechno. Představení pojednává o lásce Romea a Julie a nenávisti dvou rodin Kapuletů a Monteků.

Na začátku představení se koná bál, kam se Romeo tajně dostane. Tam si ho Julie poprvé všimne a začne se s ním scházet. To se ale nelíbí ani jedné

z rodin, tak se začnou setkávat tajně. Jenže se na to přijde a Juliina rodina zařídí, aby byl Romeo vyhnán ze země. Julie vymyslí plán, že si vezme jed, aby vypadala jako mrtvá, ale doopravdy mrtvá nebude. Romeo však přijede dřív, než bylo naplánováno, uvidí Julii domněle mrtvou a zabije se. Julie se po chvíli probudí a zjistí, co se stalo. Zabije se taky.

Tento tragický příběh je propojen s napínavými boji a spoustou nádherných písní a tanců.

Inscenaci připravil Divadelní spolek Kašpar v čele s Jakubem Špalkem, který je hercem, ale hlavně režisérem.

Určitě neváhejte a zajděte do Celetné!

Barbora Němečková, 3.A8

Já a Rudolfinum

Rudolfinum je novorenesanční stavba, která byla pojmenovaná podle rakousko-uherského korunního prince Rudolfa. Nacházejí se zde dva koncertní sály i galerie.

Když jdete večer na koncert a vejdete dovnitř, možná ještě stihnete skleničku nebo něco malého k snědku před představením v jednom z místních barů. Poté si jdete najít své místo, posadíte se a samozřejmě nesmíte zapomenout vypnout telefon, přes to nejede vlak.

Už to začíná, světla zhasínají a na jeviště přicházejí hudebníci z orchestru, po příchodu všech hudebníků vstupuje jako poslední dirigent a toho vítá první potlesk. Začíná hrát skvělá hudba, která vás nadchne. Můžu doporučit skladatele Leoše Janáčka a jeho Sinfoniettu nebo Gustava Mahlera a jeho Symfonii č. 1.

Lidé chodí do Rudolfinu kvůli hudbě, emocím a někteří, jako třeba já, sem zamíří také proto, aby si mohli srovnat myšlenky a v klidu promyslet příští den svého života. Proto si myslím, že hudba ti může přinést nejen klid, ale třeba i úžasné nápady. Po promyšlení a plánování už mi vysychá v krku, potřebuju něco k pití, ale hudebníci ještě pořád hrají.

Konečně přestali hrát a já si můžu jít dát drink – nějakou nealkoholickou sodovku a možná i chlebiček nebo něco lepšího, jako jsou např. mandle v čokoládě. Přestávka končí a vracím se na své místo. Začíná druhá část představení, která už je lepší, protože víte, že představení už brzy skončí. Díky tomu je to také skoro vždy ta nejlepší část.

Orchestr přestane hrát, nastane velikánský potlesk a vy už už abyste byli doma a mohli jste si lehnout do své postýlky, ale dirigent nebo třeba klavírní sólista rozhodne, že hostům udělá radost dárkem ve formě přídávku (ale nééé). No dobrý, potlesk a jedeme metrem domů.

(www.kudyznudy.cz)

Koncert byl krásný, ale opravdu dlouhý. A teď ještě přídavek. Ale minule při představení holandských bratrů klavíristů se mi přídavek překvapivě zalíbil nejvíce z celého koncertu, takže to nemusí vždy být nejhorší část návštěvy Rudolfinu.

Jaké zkušenosti máte s Rudolfinem vy? A pokud jste v Rudolfinu ještě nikdy nebyli, tak kdy se tam chystáte? A nemůže chybět otázka: Co si myslíte o hudebních přídavicích na konci představení?

Pokud byste se chtěli jít do Rudolfinu podívat na něco zajímavého, tak určitě doporučuji některý koncert z programu: <https://www.rudolfinum.cz/program/>. Nebo si zkuste vybrat v příštím roce z festivalu Pražské jaro – pro blížící se ročník je připravený i speciální program pro nás mladé posluchače pod názvem Springteen – více na <https://festival.cz/koncerty/springteen/>

Lara Van Veen, 3.A8

Taneční sport

Taneční sport je druh sportu, který vychází ze společenského tance.

Tanečníci mohou tančit až

10 tanců, ale nejčastěji zatančí jen pět. Záleží na tom, kterou disciplínu si vyberou. Disciplíny jsou Standartní tance (zkráceně STT), Latinskoamerické tance (zkráceně LAT) a kombinace 10 tanců (STT a LAT dohromady). Každý z těchto tanců má vlastní charakteristiku, rytmus, tempo, hudbu, kroky atd. Důležité jsou také soutěže. Dělí se na Grand Slam, World Open, International Open a Open. Grand Slam je ta nejprestižnější z nich. Koná se ke konci roku (5 soutěží + 6. závěrečná pro 24 nejlepších párů žebříčku). Je za ně vysoká finanční odměna a při závěrečném Grand Slamu páry získají 2× více bodů do světového žebříčku.

Richard Krivins & Marija Goloubeva – mistři světa a Evropy ve STT

Standartní tance:

Je jich pět a to waltz, tango, valčík, slow foxtrot a quickstep. Waltz, slow foxtrot a quickstep pochází z Anglie. Tango pochází z Argentiny a dříve bylo považováno za latinskoamerický tanec. Valčík vznikl v Rakousku a je to nejstarší standartní tanec ze všech. Valčík a waltz si jsou velice podobné v taktu. Oba mají $\frac{3}{4}$ takt, ale valčík je rychlejší než waltz. I přesto si je lidé pletou. Slow foxtrot je také považován za nejtěžší tanec v těchto disciplínách.

Latinskoamerické tance:

Je jich opět pět. Jsou to samba, cha-cha, rumba, paso doble a jive. Paso doble je jediný evropský latinskoamerický tanec ze Španělska. Samba je latinskoamerický tanec, který pochází z Brazílie.

Alexey Gluhkov & Anastazia Glazunova – vítězové GrandSlamu ve STT

Rumba a cha-cha

pocházejí z Kuby a jive se vyvinul v Severní Americe. Rumba je považována za druhý nejtěžší tanec z těchto disciplín.

David Odstrčil & Tara Bohak – zástupci České republiky ve třídě Profesionálů a vicemistři Evropy ve STT

Světová Federace Tanečního Sportu:

Federace, která se stará o všechny soutěže disciplíny atd. I Česká republika je součástí této federace.

Fotografie převzaty z
www.worlddancesport.org.

Věkové kategorie:

Páry jsou rozděleny do různých kategorií podle jejich věku. Nejvíce obsazené jsou kategorie mládež, do 21 let a dospělí. Tančit můžete i v 65 letech a více. To je ta nejvyšší kategorie Senior IV.

Třídy:

Kromě věkových kategorií jsou páry rozděleny do různých tříd podle toho, jak jsou dobré. Jsou třídy E, D, C, B, A, M a P. P jsou třída profesionálové, a i v této kategorii máme české zastoupení.

Daniel Bečka, 5.B8

kde pan profesor recituje z básně Adolfa Heyduka: „Štěstí! Co je štěstí? Muška jenom zlatá...“ Co to ale je ve skutečnosti? Problém s definicí štěstí spočívá v tom, že pro každého znamená štěstí něco jiného. Pro některé lidi je štěstí, když vyhrají důležitý zápas nebo když napíšou dobře test, ale pro jiné je štěstí mnohem obecnější, například když jsou s rodinou nebo když jsou úspěšní v práci.

Co si představíte, když se řekne úspěch? Hádám, že něco podobného jako u bohatství. Znovu se ptám: Proč? Říká se, že peníze nejsou všechno, tak proč to z nich děláme? Já upřímně sama nevím, ale poslední dobou mi přijde, že z peněz děláme střed vesmíru. Je to správně?

Klára Hladěnová, 4.A8

Bohatství?

Co si představíte, když se řekne bohatství? Vsadím se, že většina z nás má pocit, že by na tuto otázku měli odpovědět rodina, zdraví, přátelství nebo něco na ten způsob, ale buďme k sobě upřímní, mezitím by si představovali nějakého miliardáře, který jede ve svém novém závodním autě do své luxusní vily... Ne? Má otázka zní – proč? Proč za bohatstvím většinou vidíme peníze? Proč i za úspěchem vždy hledáme peníze?

Existují vůbec jiné druhy bohatství? Já si myslím, že určitě ano, ale ne všichni si je uvědomují, natožpak je vidí u jiných. A myslím si, že i toto je jedna z příčin předsudků vůči nízkopříjmovým rodinám. Představme si velkou rodinu. Všichni členové rodiny spolu vycházejí a jsou zdraví, jen nemají moc peněz. Nemohou si dovolit mít hromadu dárek pod stromečkem, nemohou si dovolit velkou televizi nebo značkové oblečení. Řekli bychom, že nejsou bohatí, ale mají přece vše, co většina z nás, tak proč? Proč si neuvědomíme, že nepotřebujeme všechno tohle, abychom byli šťastní?

Teď jsem zmínila štěstí. Co je štěstí? A znamená pro všechny totéž? Na tuto otázku se lidé snaží odpovědět už tisíce let. Někteří z nás si možná ještě vzpomenu na scénu z filmu Škola základ života,

„Glorifikace“ obezity

Glorifikace obezity, nedílná to součást hnutí lidí s nadváhou, často dokonce až morbidní obezitou, je trend moderní doby oslavující vlastně jednu z nejrozšířenějších a nejsmrtelnějších civilizačních chorob. Setkáváme se s ní na různých místech veřejného prostoru, na sociálních sítích, ve sdělovacích prostředcích, v reklamě apod. Takzvané „Fat acceptance movement“, tj. hnutí za přijetí obezity, je fakticky strůjcem současného kultu obezity. Nachází při tom vydatnou podporu těch, kteří z obezity přímo nebo nepřímo profitují. Ve své úvaze se chci zamyslet nad otázkou, zda je tato aktivita v pořádku, nebo zda je to naopak cesta do pekla, živená takzvanými progresivistickými trendy. Je opravdu nutné hledat krásu v ošklivosti a normalitu v nemoci?

Ptám se: „Je vůbec něco pozitivního na glorifikaci obezity?“ Myslím si, že jediným pozitivem je, že díky bezostyšné veřejné prezentaci obézních si postižení lidé nepřipadají tak osamělí, tak vyloučení, tak opovrhovaní. Jistým způsobem jim to tedy pomáhá s jejich duševní rovnováhou. Pomáhá jim to mít sami sebe rádi. Právě díky nyní všudypřítomné glorifikaci obezity a obézních lidí obecně mají ti,

kteří touto nemocí trpí, možnost cítit také jistou formu sounáležitosti, která jim dosud chyběla. Bylo by však chybou nezmínit, že prospěch z tohoto hnutí nemají jeho protagonisté, nýbrž hlavně společnosti nabízející nezdravé potraviny, jako jsou řetězce fast food restaurací, výrobci slazených nealkoholických nápojů, výrobci piva, cukrovinek a produktů označovaných anglickým termínem junk food. Prospěch z toho mají i někteří liberální politici, kteří si na tzv. boji za rovnoprávnost budují svoji popularitu. Princip je podobný, jaký byl v minulosti použitý k propagaci tabákových výrobků, kdy byl mužský i ženský ideál prezentovaný s cigaretou v ruce. Zatím co povědomí o škodlivosti kouření u světové populace již drtivě převážilo a jeho veřejná propagace se stala společensky nepřijatelnou, prezentace obezity, která není o nic méně riziková, do tohoto stavu ještě nedospěla a zažívá aktuálně naopak celosvětový boom. Kouřit na veřejnosti je ostuda, „být tlustý“ je ale v pořádku.

Z předchozího odstavce je zřejmě jasné, že budu spíše kritikem než obhájcem zmíněného trendu. Proč je tedy glorifikace obezity špatná? Za největší problém považují skutečnost, že lidé začínají přehlížet dnes již zcela nezpochybnitelné zdravotní aspekty nadměrné tělesné hmotnosti. Výsledkem je kontinuální růst počtu kardiovaskulárních onemocnění, jako jsou infarkt myokardu, cévní mozkové příhody, vysoký krevní tlak, ale i poruch metabolismu jako třeba diabetes a v neposlední řadě i široká paleta problémů ze strany přetíženého pohybového aparátu. Katastrofální fyzický stav těchto lidí bohužel často vede i ke zhoršení jejich psychického stavu. K čemu se potom tito lidé utíkají? Bohužel opět k jídlu a nyní i ke své komunitě, která jim místo toho, aby je odkázala na odbornou pomoc, řekne, že není jejich vina, jak jsou na tom a jak mizerně se cítí, ale že za vše může jen netolerantní společnost. Ta společnost, která si stanovila prakticky nedosažitelné standardy krásy, kterých nejde dosáhnout jinak, než hladověním a „toxickou“ dietní kulturou. Další velký problém glorifikace obezity nacházím v tom, že snižuje motivaci lidí svoji nadváhu jakkoliv řešit. Smíření se s nadváhou totiž v žádném případě nezlepší životní vyhlídky postiženého, ale naopak vede jej k sebedestrukci.

Prezentace obezity jako normy pomáhá obézním lidem kompenzovat jejich duševní nepohodu, ale za jakou cenu? Za cenu obrovského rizika pro jejich fyzické zdraví a riziko zbytečně krátkého dožití. Můj názor je tedy jednoznačný, totiž, že negativa glorifikace obezity převažují. Ti, kteří fat acceptance movement podporují, prokazují evidentně nemocným lidem medvědí službu, jakkoliv zabalenou do pozlátka frází o rovnoprávnosti, diverzitě a jiných liberálních nesmyslů. Jejich motivace jsou nejspíš jen ziskové, ať už je to finanční, nebo politický profit. Bohužel, veřejně poukazovat na nesmyslnost a rizika této kampaně je stále obtížnější, protože to může být v současné „hyperkorektní“ společnosti označeno za xenofobii a diskriminaci a kritik může být mainstreamem šmahem odsouzen a následně ostrakizován. Nicméně máme u nás takové pořekadlo: „Nic se nejjí tak horké, jak se to uvaří.“ Podle mě si obézní lidé zaslouží spíše soucit a pomoc než obdiv. Věřím, že podobně, jako tomu bylo u kouření, i v tomto případě nakonec zvítězí zdravý rozum a lidé se vrátí k oslavě přirozené krásy zdravého lidského těla v duchu antických a renesančních tradic.

Kateřina Živná, 8.A8

Psychická manipulace

Sedím u své ne zrovna skromné porce delikátní asijské rýže. Má společnost je naopak spíše skromná. Jsme celkem čtyři. Moji společníci – mé dvě sestry a přítel jedné z nich – mě zaujali debatou o novém seriálu o masovém vrahovi Jeffrey Dahmerovi. Máme odlišné názory na původce vrahovy brutality. Já říkám, že to byl psychopat se vším všudy. V tu chvíli se výbušně ujímá kormidla debaty sestřin přítel – začne horlivě popisovat, co se prý děje v hlavě psychopata, že prý v páté třídě chtěl udusit svého spolužáka, že dodnes lituje, že svůj čin nedokončil, a moc rád by, stejně jako již zmiňovaný Dahmer, ochutnal lidský steak. Nedlouho potom jsem restauraci opustil. Můj oběd nedojedený a já znechucený. Zdání klame – to nebyla jen moje

nejzvláštnější příhoda z restaurace (dost možná za celý můj život), tohle bylo chování mistra manipulátora a psychopata.

Jsou všude a jsou nám blíž, než bychom si chtěli připustit, a můžou ničit životy každého z nás – manipulátoři.

Je spousta věcí, co dělá manipulátora tak nebezpečným predátorem moderní doby, ale nejfikanější jsou právě dva faktory: oběť si málokdy vůbec uvědomí, že je obětí, a zároveň manipulátoři často zastávají vysoké funkce v naší společnosti, což činí větší a širší osvětu na téma zdánlivě nemožnou. Pojdme si tuto sociologickou kuriozitu probrat pod drobnohledem a doufat, že můj článek otevře potřebným adresátům oči.

Manipulace je zjednodušeně proces, kdy se manipulátor snaží ovlivňovat myšlení, chování a emoce oběti, aby dosáhl naplnění svých potřeb, cílů a přání. Tahle nelibost je ale, zdá se, vlastně skoro všude. Neklesejme na mysli – je markantní rozdíl mezi tím, co je běžné, a tím, co je patologické. Patologická manipulace je proces, kdy manipulátor přímo zhoršuje či ohrožuje emocionální, mentální či dokonce fyzické rozpoložení a zdraví oběti. Proti manipulaci se nejlépe brání znalostí procesu manipulace samotné. Jak se my sami můžeme bránit? Nejčastěji si agresori vybírají oběti, které mají vyšší emocionální inteligenci anebo empatii. Létají svými sociálními kruhy, naťukávají a hledají, kdo sedne na lep. Jakmile se někdo najde, přichází začarovaný kruh. Nejčastěji to začíná nevinně, snad dokonce i zdánlivě dobromyslně. Nutno zmínit, že je v manipulátorově nejlepším zájmu být v očích ostatních sympatický, milý, příjemný – perfektní. Lovebombing je série přehnaných a neopodstatněných činů a projevů náklonnosti agresora vůči oběti, aby ji nalákal. Tím se svírají „emocionální nůžky“ – manipulátor potom začne s postupným propracováním se ke svým vlastním cílům a potřebám skrze oběť, ale manipulovaný se cítí provinile a špatně při představě utnutí kontaktu s ním, často se cituje „pocit, že jim něco dluží“.

Gaslighting je další proces, obvykle přichází po emocionálních nůžkách. Jde o zpochybnění něčího smyslu pro realitu a přetváření událostí dle svých potřeb, dokud jim dotyčný sám neuvěří. To nejen

ničí vnitřní svět a percepci reality, ale přímo otevírá cestu k naplnění cílů agresora. Racionalizace je často poslední fáze a pravděpodobně i ta nejhorší. Manipulátora nikdo neodhalil a oběť si neuvědomila, že je s ní manipulována. Oběť může zpochybňovat myšlenky manipulátora, ale jelikož manipulátoři v procesu své oběti často odstříhnou od jejich vlastních sociálních kruhů, nedostává se jim feedbacku ze třetí strany. Následně je jim objasněno zdánlivě racionálně a logicky, proč to, co si myslí, je nesmysl a proč má manipulátor pravdu.

Zní to možná banálně, ale manipulátoři jsou zdatní mágové – pod jejich vlivem se sype lidská psyché, vztahy, rodiny. Buďme na pozoru. Vůbec nesejde na tom, jak hloupí, krásní, silní či sečtělí jste. Podlehnout může kdokoliv. Čím víc se nás bude mít na pozoru, tím méně škody jim dovolíme napáchat.

Ondřej Sikora, 8.A8

TVORBA STUDENTŮ

Srdce, klíč a mrak

Septimáni v rámci opakování básníků konce 19. století napsali na tři zadaná slova – srdce, klíč a mrak – své vlastní básně. Museli použít minimálně jedno z nich.

Klíč, tím lze odemknout zámek,
ale také otevřít někomu srdce

Klíč k tomu mému je
pořádný řízek, nejlíp s kaší
a bramborovým salátem

Petrklíč je kytka hezká, však
barva žlutá, pěkně hnusná

Klíče snadno ztratím, doma leží
na podlaze
visí na nich můj talismanek

Róza Nezpěváková

Klíč

Malý, velký, kovový anebo zlatý
Každý má své vlastní poslání, buď
ho můžu nosit jen tak v kapse anebo
s ním můžu odemknout dveře do
neznáma, radši bych ho vůbec
neměla, starosti přidělává mi a
ztrácím ho furt dokola.

Róza Nezpěváková

Byla jsem zvyklá nosit srdce na dlani,
tak, aby ho všichni viděli a mohli si ho vzít,
myslela jsem si, že to je ten nejlepší způsob, jak projevit
lásku,
čistou, pravdivou a mojí,
nebylo nutné otevřít ho klíčem,
lásku jsem rozdávala zadarmo,
dokud nepřišel někdo,
kdo mi přihnal do života mraky,
až jsem na mou dlaň ani nedohlédla,
začala jsem věřit,
že jsem své srdce ztratila,
láska zmizela též,
necítila jsem už vůbec nic.

Sofie Švehlíková

A chtěl jsem otevřít ty obrovské, dřevěné, těžké
dveře.

Cítil jsem mnoho pocitů, ale nic nepřemohlo ten
jeden.

Byl natolik silný a disponoval nad všemi ostatními
strach....

Přesně ono to bylo

Po těle se mi udělala husina a oči mi
ztmavly

Nezbývalo nic jiného než to skončit

Nešlo se toho zbavit

Agáta Rudović

Držím ve svých rukou klíč - odpověď
na všechny mé otázky.

Chci-li je vědět?

Chci-li s nimi poté žít?

Tolik tajemství a odpovědí se
skrývají za těmi zámky.

Je potřeba jen povznést klíč k nim.

Říkám si v duchu, tělo mé se
však pohnout nechce.

Alessa Zapolská

Volná tvorba

Chapter 8

High-school chapter 1 to 8.

We learned love, obedience,
math and hate.

Some of us dared not be late.

Others like to wait.

Now we enter another chapter,
chapter 8.

Awaiting the scary date.

Hoping that even with our little knowledge
we'll somehow graduate.

Not losing our years long friend.

At that final chapters end.

But still...

What is college but another
chapter's beginning and end...?

The Artist behind the master

I'm a mere artist,

who struggled to find his tune.

Now waiting for my master, ready to assist.

He'll call to me soon, standing in that midnight sun,
that is moon.

I hear his voice, in my head

As I look for someone, on whom

He will be fed.

Undead.

Oh yes! He's my inspiration,

he is the source of my motivation.

My muse, my Adam!

The reason I'm again alive!

He saved me when I didn't want to survive.

He gave me life when i didn't want mine.

(Báseň vznikla na motivy písničky z muzikálu
Drákula - Master's song, kdyby si ji někdo chtěl
poslechnout)

Kateřina Živná, 8.A8

(Ne)korektně

Ve škole si připadám jako na policejním oddělení.
Pořád se mě na něco vyptávají a já o ničem nevím.

Extrémní sport: **Psaní úkolu, když je učitel vybírá.**

(ZŠ a MŠ Nechanice)

„Poslyš, ty jsi minulý týden nebyl ve škole. Co ti bylo?“

„Ále, někde jsem četl, že když se jí jablko čtvrt hodiny, tak se tím zničí 90 procent bakterií v ústech, tak jsem to zkusil.“

„No, a co? Jak to dopadlo?“

„No a těch zbývajících 10 procent bakterií se mi pomstilo.“

(Pixabay)

Dneska vypadl proud, takže jsem nemohl hrát na počítači. Šel jsem si tedy popovídat s rodinou. Jsou to docela milí lidé.

Některé děti jsou sice drzé a nevychované,
ale nebylo by správné házet všechny do jednoho
pytle.

Proto si každý čert nosí svůj.

(Pixabay)

Tobiáš Grund, 2.A8

GYMNÁZIUM KODAŇSKÁ

OSMILETÉ VŠEOBECNÉ GYMNAZIUM

